

IHSAN OKTAY ANAR • Galiz Kahraman

İHSAN OKTAY ANAR 1960 doğumlu. Felsefe bölümünü bitirdi. Öğretim üyeliği yaptı. 2011 yılında emekli oldu. Yayımlanan diğer kitapları: *Puslu Kıtalar Atlası* (1995), *Kitab-ül Hiyel* (1996), *Efrasiyâb'ın Hikâyeleri* (1998), *Amat* (2005), *Suskunlar* (2007), *Yedinci Gün* (2012).

İletişim Yayınları 1952 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 290

ISBN-13: 978-975-05-1418-0

© 2014 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2014, İstanbul

EDİTÖR Nihat Tuna

KAPAK Suat Aysu

KAPAK RESMİ İhsan Oktay Anar

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Kerem Kıvanç

BASKI ve *CILT* Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

İHSAN OKTAY ANAR

Galîz Kahraman

*Daha yazılırken bu kitabı okuduğuna inandığım,
Edâ Tuna'ya...*

“*rOB*ot o*L*mad*ı*ğın **IK**anı*L*A”
N. V. Google

Otomobile binip epey bir gittikten sonra İstiklâl Cadesi'ne çıktılar. Nihayet ekstra ekstra lüks bir apartmanın önünde durdular. Yağmur sürüyor ve arada bir gök gürlüyordu. Efendimiz'e şemsiyesiyle refâkat eden şoför, kapıyı açıp apartmana girdi. Hidrolik asansörle beşinci kata çıktılar. Şoför düğmeyi çevirip elektrik ampulünü yakınca, tepesinde ağaç oyma koskoca bir arslan kafası olan bir kapı göründü. O kadar muhteşemdi ki, üstüne üstlük bir de ge-yik derisiyle kaplanmasına aslında hiç de gerek yoktu. Şoför kapıyı açtı ve içeri ayak bastılar. Parıl parıl yanan bir kristal avizenin aydınlattığı salona girdiklerinde İdris Âmil Hazretleri, melek motifli kâğıtla kaplı duvarlarda, eski zaman insanların, altın yaldızlı çerçeveler içerisindeki yağlıboya tablolarını gördü. Salonun ortasındaki abanoz sehpanın ve her dört duvardaki On altıncı Lui, Bidermayer, rejans tarzındaki konsolların üstünde, gümüş vazolar, biblolar ve şamdanlar ışıltılı parlıyordu. Şoför, Efendimiz'e eliyle 'Gel' işareti yaptı ve zaten açık olan kapıdan yatak odasına girdiler. Gösterişli bir yatakta yaşlı bir karı koca horul horul uyumaktaydı. İşte bu yatağın hemen yanı başında, mobilyada Gotik uyanışın bir eseri olan koltukta, elinde konyak kadehi ile huysuz biri yan gelip yatmıştı. Diğer üç kişi ise, yatak odasındaki şömineyi yakmaya çalışıyorlar, ancak alevi, ciğerlerinin bütün gücüyle ne kadar üfleseler de, odunlar pek kuru olmadığından mıdır, bu işi başaramıyorlardı. Koltuktaki şahıs onları, "Beceriksizler sizi!" diye azarladığında, yatağında karısıyla yatan adam uyanır gibi olmuştu ama yine aynı şahıs, konyağından bir yudum daha aldıktan sonra, "Pış! Pış! Pış! Pışış!" diye onu uyuttu. Kadehini yine doldurup şişeyi beceriksizlere uzattı. Beş yıldızlı konyaktan biraz dökülünce odunlar tutuşturulabilmişti. Artık duvara gömülü çelik kasa açılabilirdi. Bu iş için üç değil, aslında bir kişi bile yeterdi. Hattâ aşağıda otomobilin arka kol-

tuğunda uyuyan çocuk bile kasayı pekâlâ açabilirdi. Ama diğer iki kişi, koltukta konyağını yudumlayan şahsın, hususî hizmetkârlarıydı. Bu şahıs, adının verilmesi pek münasip olmayacak o sokakta yaşayan hırsız kolonisinin reisi, hattâ ve hattâ meşrû bir seçimle başlarına gelmiş muhtarlarıydı. Kadehinden bir yudum daha aldıktan sonra Efendimiz'e şöyle bir baktı ve âdetâ onun ruhunu beynini okudu. Nedendir bilinmez, fakat galiba inisiyasyon niyetiyle yerinden Vaftizci Yahya gibi doğrulup İdris Âmil Hazretleri'nin ayağına, âdetâ piyanonun sağ pedalıymış gibi basıverdi! Efendimiz'in kulağı acıdan Sanctum İohannes'in inisiyaliyle çınlamaya başlamış, duvar saatinin sarkacı ise sanki puandorg ile zaten duruvermişti! Öyle ki, kulağındaki ses, sanki Fingal'de çınlayan bitmeyecek bir senfoniydi. Adam var gücüyle basmayı sürdürüyor ve İdris Âmil Hazretleri'nin kulağındaki çınlama da kesilmek bilmiyordu. İşte belki de, bu mühim Hırsızbaş'na bir corona koymak icap ederdi.

Ama kral tâci yahut aziz hâlesi yerine, başında mütevâzı bir fötür şapka, üzerinde ise, sol dirseği yırtılmış bir boz takım elbise vardı. Upuzun ve ağarmış kaşlarına, kırış kırış esmer suratına bakılırsa altmışını çoktan geride bırakmıştı. Ama gözlerindeki pırıltı, ihtirastan değil, şöminedeki ateşin yansımasından ileri geliyor olsa gerekti. İki numara büyük olduğu ve maharetli bir İtalyan kundura üstâdı tarafından yapıldığı nazar-ı dikkate alındığında, çalıntı olduğu âşikâr ayakkabılarında da vardı o parıltı. Unvanı ise hem lâkabı ve hem de ismi olageldiğinden, ona 'Muhtar' diye hitap etmemek ayıp kaçardı. Şehirdeki hırsızlık camiasının yeğâne reisi olması yanı sıra, aynı zamanda bilinen en iyi çilingirdi! Onun nâm salması, devlet bankalarından birinde çalışan kasa dairesi memurunun, içinde yirmi ton altın bulunan, iki metre çapında ve doksan santim kalınlığındaki zaman ayarlı kasayı, dört saate değil, yanlılıkla dört seneye

ayarlamasıyla başlamıştı. Vali ve emniyet müdürü bu kasayı sadece Muhtar'ın açabileceğini bildiklerinden, makam otomobilleriyle kapısına varmışlar, kendisi de, o sıralar epey meşgul olduğunu, ama bir ara bankayı ziyaret edip hayır olsun diye pekâlâ kasayı açabileceğini beyan etmişti. Çalışanlarla birlikte müdür, ertesi sabah gidip bankaya girdiğinde hayretler içinde kalmıştı. Evet! Kasa açıldı, ama kasanın iki metre çapındaki o beş tonluk kapağı yürütülmüştü! İşin tuhafı, içindeki yirmi ton altına el sürülmemişti. Polisler ipucu olarak sadece, yerde bir firkete bulabilmişlerdi. İşte bu hâdiseden sonra Muhtar, resmî makamlar nezdinde hatırı geçen biri oluvermişti. Fakat onun saygınlığını arttıran asıl vasfı, bir nazariyeciydi: Hırsızlık camiasının reisi Muhtar'a göre, insanoglunun imal ettiği şeylerin ancak yüzde yirmisi onun ihtiyaçlarının yüzde seksenini karşılarken, imal edilen şeylerin yüzde sekseni de ihtiyaçların kalan yüzde yirmisini karşılıyordu. Muhtar bu fikri de mesleği icabı, Pilpireto Pireto nâm bir alimden yürütmüştü. Buna göre imalâtçıların yüzde yirmisinin ürünü olan ekmek, kumaş, tuğla, orak, çekiç, traktör, şimendifer gibi mallar ihtiyaçların yüzde sekseni iken, pasta, smokin, köşk, Rols Roys ve altmış metrelik hususî yat gibi şeyler de, insanoglunun toplam ihtiyaçlarının sadece yüzde yirmisiydi. İşte hırsız camiası da zaten bu yüzde yirminin peşindeydi. Aslında yaptıkları işe hırsızlık demek iftira olurdu. Çünkü onlar, tarih öncesi atalarımızın yaptığı gibi toplayıcılıkla geçiniyorlardı. Atalarımız nasıl ki tabiattan sebze meyve topluyorlarsa, hırsızlar da şehirden altın gümüş toplayan gözü gönlü tok insanlardı. Bunun yanında Muhtar, bir de mülkiyet nazariyesi ortaya atmıştı. Buna göre bir mağara adamı kırdaki bayırda dolaşırken elma ağacı gördü mü, cüssesine göre bir, yahut bilemedin iki elma koparması icap ederdi. Çünkü elmayı gördüğü ya da kopardığı esnada değil, ancak yiyip mideye indirdiği anda bu mey-

ve onun malı olurdu. Amma namussuzluk edip de, fazladan bir elma kopararak onu muhtemel bir değiş tokuşta koz olsun diye koynuna sıkıştırdı mı, işte asıl hırsızlık bu olurdu. Janjank'ın verdiği misâlde olduğu gibi, sadece elma hususunda değil, adam kırdaki bir araziyi çitle çevirdikten sonra, "Nah burası benim!" diye feryat ediyorsa, hırsızın âlâsıydı. Mâlikü'l Mülk'e ait bu araziye hele bir de satarsa, hırsızlık malı satmış olmaz mıydı?